

Krtka těšily jejich společné hovory. Ještě víc se ale radoval při pohledu na Lampiónovu svěží barvu.

Někdy si říkal, že kdyby hledal, možná by objevil něco víc. Na to však byl Krtek příliš bojácný.

A když se přece jen odvážil, sotva se prohrabal k první
žížale, už zase pelášil zpátky do svého doupěte.

To byl celý jeho svět. Žádný jiný neznal.

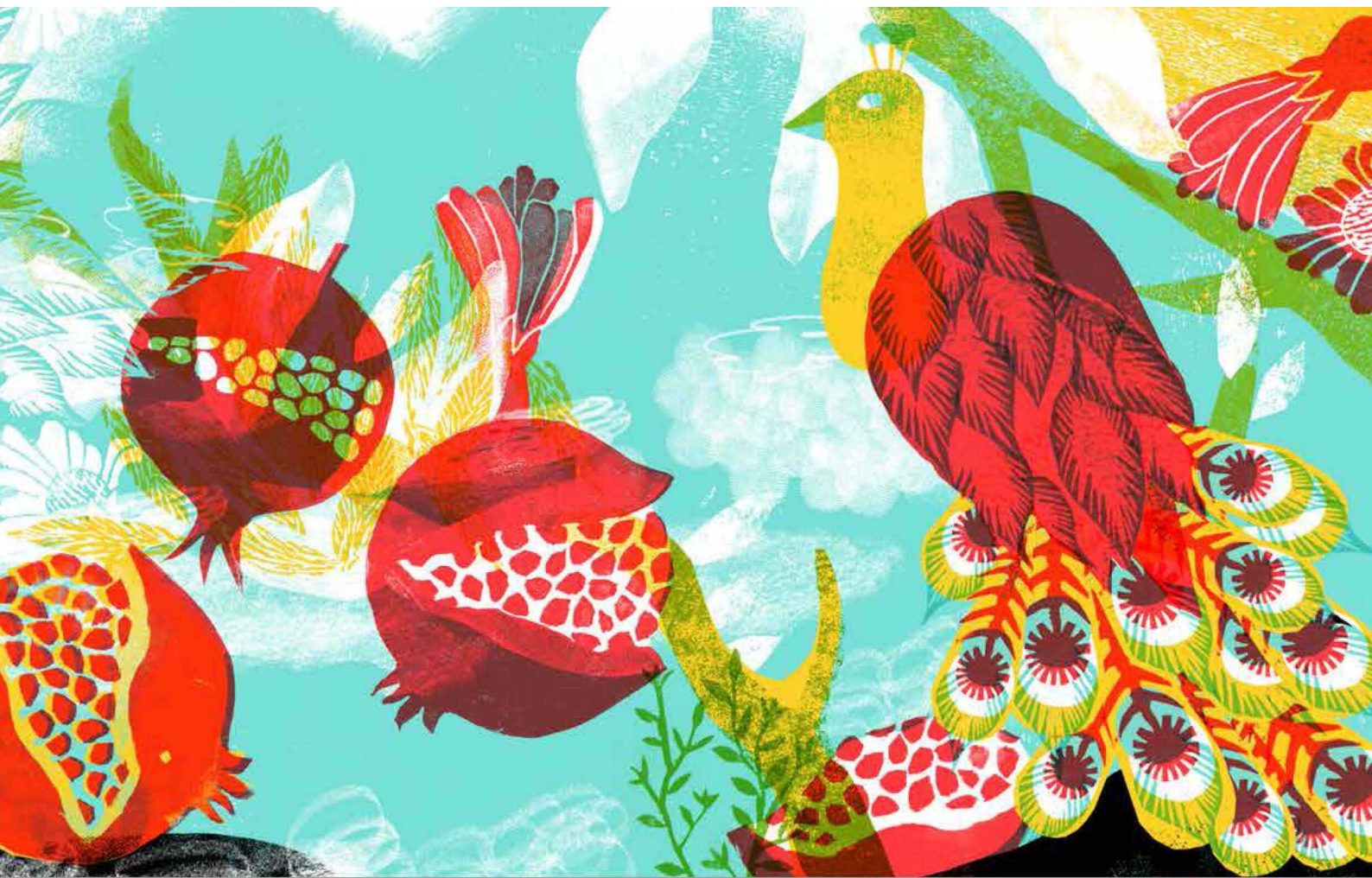
Lampión Krtka pobízel, aby
zkusil jít dál.

„Svět je plný barev a života!
Ale pokud je chceš najít, musíš
je nejprve hledat!

Stromy se halí do něžných
kvítků. Kvetou i celé zahrady
a skvostní motýli v nich popíjejí
sladký nektar. Všechnu tu krásu
vidím skrze své listy.“

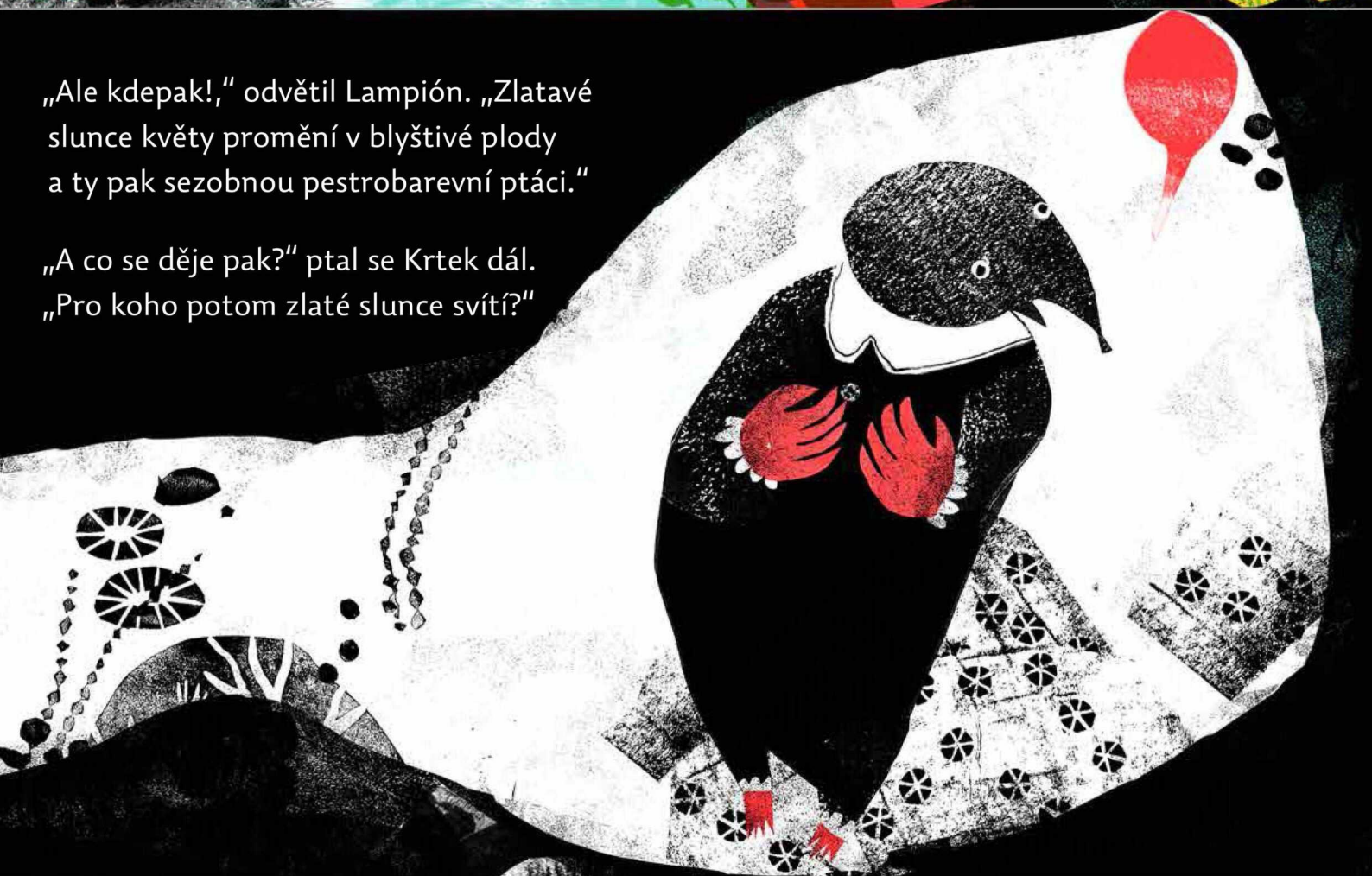
Čím to, že jsem nic podobného
dosud nespatrił, pomyslel si Krtka
a nedůvěřivě se zeptal: „A kvetou
po celý rok?“

„Ale kdepak!“ odpověděl Lampión. „Zlatavé
slunce květy promění v blyštivé plody
a ty pak sezobnou pestrobarevné ptáky.“

„A co se děje pak?“ ptal se Krtek dál.
„Pro koho potom zlaté slunce svítí?“

„Slunce si vždycky něco najde.
Třeba prádlo, co se suší na šňůře.
Těch barev a vzorů, to bys teprve koukal!“

Krtek sklonil hlavu, podíval
se na svůj černočerný kožíšek
a povzdechl si.

